

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **Ing. J. J.**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Najmanem
sídlem nám. Republiky 53, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 1. 2019,
č. j. KrÚ 9031/2019/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků.
2. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, se žalobce dopustil tím, že se dne 6. 10. 2017 v době okolo 23:20 hod. jako řidič motorového vozidla zn. Mini Cooper, reg. zn. XXX XXXX odmítl podrobit na výzvu hlídky Policie ČR orientační dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, před domem čp. 175 v Pardubicích – Rosicích nad Labem, přičemž následně se po poučení odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu.

3. Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. b) v návaznosti na § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu, se žalobce dopustil tím, že výše zmíněného dne, v uvedenou dobu, jako řidič zmíněného vozidla nezastavil toto vozidlo na pokyn „STŮJ“ daný hlídkou Policie České republiky při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích prostřednictvím zvláštního výstražného zvukového zařízení doplněného zvláštním výstražným světlem modré barvy, doplněného rozsvícením nápisu „STOP“.
4. Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, přičemž tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že výše zmíněného dne, v uvedenou dobu, na výše zmíněném místě při silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty žádné doklady potřebné k řízení motorového vozidla.
5. Za tyto přestupky, projednané ve společném řízení, byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení.
6. Žalobu žalobce odůvodnil následujícím způsobem.
7. Nejprve namítl, že správní orgán I. stupně odmítl nedůvodně provést výsledky jím navržených svědků Mgr. P. a T. Dále namítl, že důkazy provedené správním orgánem I. stupně byly hodnoceny jednostranně a tendenčně, protokol o ústním jednání ze dne 13. 3. 2016 před správním orgánem I. stupně nebyl přesný, neboť právní zástupce neuvedl, že nebude mít návrhy na doplnění dokazování. Ve skutečnosti žalobce tyto návrhy na doplnění dokazování měl, když navrhl výsledky svědků Mgr. P. a F. T. Rovněž není pravdou, že se k tomuto jednání nedostavil bez řádné omluvy, právní zástupce omlouval jeho neúčast z nálehavých pracovních důvodů. V protokolu o ústním jednání ze dne 13. 3. 2018 jsou nesrovnalosti, žalobce nebyl seznámen se spisovým materiálem. Z tohoto protokolu nemohly správní orgány vycházet. Poté v žalobě uvedl žalobce vyjádření svého zmocněnce „*v zájmu ochrany profesní cti*“, kdy zmocněnec žalobce reagoval na část odůvodnění žalovaného, v němž je uvedeno, že „*zmocněnec jako advokát, profesionál by jistě nepodepsal protokol, který by neodpovídal skutečnosti*“. Dále žalobce namítl, že z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že se žalobci „*dostalo řádných výzev k podrobení se orientační dechové zkoušce či k podrobení se lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu*“. Nepravdivé je také to, že žalovaný tvrdí, že o žádný odběr krve sám žalobce ani nežádal. Žalobce „*zkonfrontoval*“ obsah výpovědí svědků – policistů H., M. a M. s dosavadním obsahem spisu a vyvodil z toho následující závěry, uvedené v bodě III. žaloby. V této části žaloby jednak tvrdil, že v žádném policejním písemném záznamu se neobjevuje údaj o nefunkčnosti kamery na uniformě policistky H., ta na svůj soukromý mobil začala natáčet přibližně v čase 3:21 minut černobílého záznamu, tento záznam se však v důkazních materiálech neobjevuje a žalobce tak může pouze „*spekulovat*“ o důvodech takové absence.

Z těchto záznamů není průkazné, že by se žalobci dostalo řádné výzvy k podrobení se orientační dechové zkoušce či podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Nevěrohodné je tvrzení i o tom, že došlo k vyhrcočnější situaci. Žalobce rovněž brojí proti tomu, že by bylo možné nahrávat na soukromý mobil policisty. Není pravdou, že by žalobce nežádal o lékařské vyšetření, „*velmi o ně stál*“, sám si jej zajistil v Nemocnici Pardubického kraje po svém propuštění. Dále opakoval svoji námitku z přestupkového řízení, tj. že zastavil v místě, kdy považoval toto místo k zastavení za bezpečné, dříve zastavit nemohl. Poukázal na údajné rozpory ve výpovědích policistů, opětovně namítal, že není možné pořizovat obrazové či zvukové záznamy fyzické osoby bez souhlasu snímané osoby, soud by měl posuzovat zákonnost pořízení takového důkazního materiálu, namítl i časový nesoulad pořízení úředního záznamu ze dne 6. 10. 2017 o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů a poučení takové osoby, které jsou ze dne 7. 10. 2017, když úřední záznamy ze dne 6. 10. 2017. Správní orgány tuto situaci vyhodnocovaly v neprospěch žalobce, poučení mělo být učiněno před vyhotovením úředního záznamu. Konečně v tomto žalobním bodu namítl, že byly nedůvodně použity donucovací prostředky – byla mu přiložena pouta, což snížilo i „*soustředění a sebevědomí žalobce*“. Dále popsal „*sled událostí*“ po jeho zadržení a odvezení na policejní služebnu v Pardubicích – Polabinách, kde seděl „*spoután v čekárně*“. Dále opětovně poukázal na skutečnost, že úřední záznam je datován dne 6. 10. 2017, oznámení přestupku nese datum 7. 10. 2017, žalobce však byl z policejní služebny propuštěn po sejmutí pout dne 6. 10. 2017 ve 23:55 hod., takže nemohl žádné odmítající vyjádření, obsažené ve zmíněném oznámení přestupku ze dne 7. 10. 2017, učinit až 7. 10. 2017. Rovněž, jak už jednou uvedl, při vyplňování tiskopisů „*poučení*“ ze dne 7. 10. 2017 se na policejní služebně vůbec fyzicky nevyskytoval. K tomu navrhoval provést výslechy, a to zmíněných policistů a dále svědků Mgr. P. a F. T. a dále svědka prap. Palasmana, inspektora Policie ČR Pardubice 2. V závěru žaloby uvedl svůj následující komentář: „*V právním státě a občanské demokracii, která byla v roce 1989 konečně vydobyta, budu jako občan vždy důsledně bojovat proti jakýmkoliv náznakům policejní zvrhlosti, příkoří a nespravedlnosti a důkazem toho je i tato má žaloba. Ano, dne 6. 10. 2017 jsem byl velmi unaven poté, co jsem čistil ucpaná WC a tudíž havarijní a hygienicky nevyhovující stav v rockovém klubu Žlutý pes v Pardubicích, poté jsem si dal jedno desetistupňové pivo a poté v poklidu odejel zpět ke své rodině.*“ Žalobce navrhl, aby bylo od uložení trestu v jeho případě upuštěno. Zároveň navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, uvedl svou argumentaci obhajující toto rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
10. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně -

vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

11. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

12. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je,

aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

13. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
14. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
15. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský

soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

16. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

V dané věci nejprve vydal správní orgán I. stupně dne 20. 12. 2017 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání výše zmíněných tří přestupků, proti tomuto podal žalobce odpor. Následně správní orgán I. stupně nařídil na den 8. 2. 2018 ústní jednání, ke kterému se žalobce bez náležité omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán, přičemž v tento den obdržel správní orgán telefonickou omluvu od osoby, která se představila jako právní zástupce žalobce, tato osoba byla poučena, že omluva musí být učiněna písemně dle správního řádu. Poté správní orgán projednal věc v nepřítomnosti žalobce, přičemž vycházel z výše uvedené „omluvy“, učiněné telefonicky údajným právním zástupcem žalobce. Po ústním jednání obdržel správní orgán písemnost nazvanou „*sdělení právního zástupce obviněného*“, kdy ten omluvil účast svoji a žalobce na ústním jednání, k tomu byla přiložena kopie vyšetření žalobce v Pardubické nemocnici, ze kterého vyplývá, že se žalobce podrobil lékařskému vyšetření odběru biologického materiálu dne 7. 10. 2017, v 1:30 hod. s výsledkem 0,29 g/kg alkoholu. Následně bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno zástupcem žalobce vyjádření, v němž byly uvedeny námitky, které byly dále obsaženy i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i v předmětné žalobě, tj. že z videozáznamu pořízeného Policií ČR nevyplývá, že by ta použila výstražné zvukové zařízení, že policistům neujížděl, ale hledal vhodné místo pro zastavení, namítal, že není pravdou, že by doklady odepřel předložit, nesouhlasil s pořízením záznamu na soukromý mobil policistky atd. Poté se konalo další ústní jednání,

nařízené na den 13. 3. 2018, kdy se výsledku účastnil zmocněnec žalobce a byly při tomto jednání provedeny důkazy, a to výsledky všech tří zasahujících policistů (prap. H., pprap. M., nstržm. M., dále v textu „tři zasahující policisté“), protokoly o výsledku těchto svědků jsou založeny ve správním spisu. Zmocněnec žalobce navrhl provést další dokazování, a to výsledkem F. T. a manželky žalobce, zpochybňoval, že kamera policistky H. nebyla funkční, namítal rozpory ve výpovědi policistů a časový nesoulad, již výše zmíněný a popsany v žalobě, kdy policisté „zřejmě“ sepsali úřední záznam a teprve poté žalobce poučili. Poté vydal správní orgán I. stupně dne 25. 4. 2018 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání zmíněných tří přestupků a v podaném odvolání žalobce uváděl námitky, které následně v podstatě uvedl i v žalobě.

17. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce v případě zmíněných všech tří přestupků, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) těchto přestupků dopustil (srov. mutatis mutandis rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Dále je třeba konstatovat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, *„V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněných přestupků. Žaloba nemohla být úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50, § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).
18. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupková jednání žalobce byla jasně zdokumentována a prokázána, přičemž rozhodujícím důkazem byly tři shodné výpovědi zasahujících policistů, tj. prap. H., pprap. M., nstržm. M. (dále jen „policisté H., M., M.“), dále videozáznam, který zachycuje jízdu žalobce z kamery umístěné v policejním vozidle (záznam „fron-20171006-231521“, který je obsažen na CD nosiči na listu č. 3 správního spisu). Z těchto shodných svědeckých výpovědí a z tohoto videozáznamu z kamery, umístěné v policejním vozidle, jednoznačně vyplývá, že ve vztahu k přestupku, který se týká skutečnosti, že žalobce odmítl orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem, se policisté nejprve neúspěšně pokoušeli o zastavení vozidla řízeného žalobcem, kdy z videozáznamu z kamery umístěné v policejním vozidle vyplývá, že žalobce byl upozorňován zapnutými majáky (výstražné světlo modré barvy) a nápisem STOP, což potvrdil i policista M. ve svědecké výpovědi – list č. 77 spisu, a poté, co se jim podařilo toto vozidlo žalobce zastavit, resp. i sám žalobce zastavil před domem čp. 175 v Pardubicích – Rosicích nad Labem, tak byl žalobce v souladu se zákonem vyzván k orientačnímu

vyšetření na alkohol, když všichni zasahující policisté potvrdili, že z něj byl alkohol „cítit“. Tuto zkoušku žalobce odmítl a následně byl poučen o možnosti podrobit se lékařskému vyšetření, spojeného s odběrem biologického materiálu, zmíněnou výzvu učinila zasahující policistka H., která sama ve svědecké výpovědi uvedla, že po zajištění řidiče vyzvala řidiče slovy „*Jménem zákona Vás vyzývám k podrobení se dechové zkoušce.*“. Žalobce se ostatně choval nepřipadně, když odpověděl, že „*je na soukromém pozemku, že se nepodrobí, že nevidí důvod, proč by se měl podrobovat.*“. Následně byl vyzván opět „*Jménem zákona*“ k podrobení se lékařskému vyšetření, obdobně toto žalobce odmítl (srov. výpověď policistky H. v rámci svědecké výpovědi při ústním jednání dne 13. 3. 2018). Na závěry, které vyvodil správní orgán I. stupně ze shodných svědeckých výpovědí všech zasahujících policistů, neměla vliv skutečnost, že při zásahu přestala fungovat policistce H. kamera, kterou měla při sobě a že situaci začala nahrávat na svůj soukromý mobilní telefon, když to předem oznámila žalobci. Žalobce sice tento postup zpochybňoval, ale přehlédl, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí na straně 11 uvedl, že k záznamu pořízenému na soukromý mobilní telefon zmíněné policistky vůbec nepřihlédl, tedy vycházel pouze ze svědeckých výpovědí, které nebyly rozporné a byly zcela jednoznačné, a to v neprospěch žalobce, a dále žalovaný vycházel z videozáznamu, který však byl pořízen zcela jiným záznamovým zařízením, než soukromým mobilem, a to záznamem z kamery umístěné ve služebním vozidle zasahujících policistů. Rovněž ve vztahu k dalším dvěma přestupkům byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě, přičemž ve vztahu k přestupku, kdy žalobce nezastavil vozidlo na pokyn STÚJ! daný hlídkou Policie ČR, bylo protiprávní jednání žalobce prokázáno jednak shodnými svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a dále videozáznamem z kamery umístěné v policejním vozidle (záznam fron-20171006-231521, uloženém na CD na listu č. 3 správního spisu). Žalobce v přestupkovém řízení a následně i v žalobě se hájil tím, že hledal bezpečné místo k zaparkování, avšak s touto námitkou se vyrovnal již žalovaný s tímto závěrem: „*Toto tvrzení je ovšem dle odvolacího orgánu značně nevěrohodné. Obviněný jednak mohl zastavit na mnoha místech, jak je zřetelně vidět na videozáznamu, projížděl ulicemi, kde bylo jen několik zaparkovaných vozidel, nadto tato doba „hledání vhodného místa“ mu trvala cca 2 minuty. Následně, což je zřetelně patrné i z videozáznamu, obviněný nechtěl s policisty spolupracovat, nýbrž chtěl rychle opustit místo a vejít do domu, v čemž mu museli dva členové hlídky zabránit. Odvolací orgán přitom připomíná, že obviněný je povinen na výzvu policisty reagovat téměř okamžitě, nikoliv zvažovat, zda uposlechně, za jakých podmínek atp. Policisté jsou dle ust. 79 odst. 3 zákona o silničním provozu povinni dávat znamení k zastavení včas a zřetelně, aby řidič mohl bezpečně zastavit vozidlo, což dle videozáznamu policisté v daném případě udělali, ovšem obviněný nezastavil a vjel s vozidlem až na soukromý pozemek, kde následně odmítal uposlechnout další výzvy (viz výpovědi policistů).*“ Uvedený videozáznam je přitom v souladu s výpovědi policistů až na skutečnost, že policisté nezapnuli zvukové výstražné zařízení, což je s ohledem na noční dobu a hustou zástavbu domů zcela logické. Obviněnému přitom bylo zřejmé, že má zastavit, o výzvě věděl, avšak nerespektoval ji „*kvůli svému subjektivnímu pocitu*“, jak následně uvedl. Tuto argumentaci žalovaného, se kterou se krajský soud ztotožňuje, když žalobce neuvedl žádnou relevantní námitku proti těmto závěrům ani v žalobě, považuje krajský soud za případnou, která vychází z provedeného dokazování a je v souladu s konstantní soudní judikaturou. Ostatně již samotný Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp.zn. I. ÚS 263/97, jednoznačně uvedl, že „*...občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto*

jednáním bylo porušeno i jejich právo, či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynu uposlechli nebo neuposlechli.“ Ústavní soud v podstatě dovodil pravidlo „Poslechni a pak si případně stěžuj.“, když se jedná o jediný možný přístup k vědomí nutnosti zabezpečení chodu veřejné správy a efektivity výkonu státní moci, samozřejmě s výjimkou zjevných excesů. A právě o takový exces se jednalo v případě, kdy Ústavní soud rozhodoval ve věci sp.zn. I.ÚS 1849/08 (Nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010), přičemž však i v tomto Nálezu dospěl k závěru, že „Svobodný jednatel, jako součást občanské společnosti, nemůže být v právním státě partnerem správního orgánu vykonávajícího vrchnostenská oprávnění, ale že tento svobodný jednatel má naopak povinnost se takovým opatřením podrobit, jsou-li vykonávaná řádně, tj. nejde-li o exces.“

19. V daném případě se však o žádný exces ze strany výkonu státní moci rozhodně nejednalo, naopak o exces se jednalo spíše v případě chování žalobce, který si zřejmě myslí, že když „je na svém pozemku“, tak si může dělat, co chce, jak chce a co se mu zlíbí, čili je i oprávněn odmítat se podrobit zákonným zákrokům Policie České republiky. V tento moment si zřejmě žalobce neuvědomil, že vlastnické právo není absolutním právem a nedává mu možnost chovat se jinak než jako řádný, normální občan České republiky, který výzvy Policie České republiky, jenž zcela evidentně nebyla excesem, bez připomínek uposlechne. Sám žalobce přece musí uznat, že i kdyby vlastnil v České republice cokoli, tak je stále řadovým občanem České republiky, který musí respektovat zákony tohoto státu a podrobit se zákrokům Policie České republiky, které se opírají o tyto zákony. Přitom zmíněná skutečnost, tj. že z výše uvedeným odůvodněním se žalobce odmítl podrobit zákroku zasahujících policistů, vyplývá i ze shodné svědecké výpovědi zasahujících policistů. Žalobce však i nadále odmítá respektovat zákonný postup, který byl zvolen v souvislosti se zmíněným zásahem policistů a svoje účelové jednání (žalobce ignoroval zasahující policisty a jejich výzvy a fyzicky nehodlal být zásahu dále přítomen a chtěl odejít do svého domu) i nadále obhajuje, když pokračuje v obhajobě tohoto jednání i v žalobě, přičemž opětovně uvádí námitky, které uplatnil již v přestupkovém řízení, jež jsou v podstatě účelové a obstrukčního charakteru. Ostatně žalobce ani v žalobě nenapadl jednoznačné závěry správního orgánu I. stupně, uvedené již v jeho rozhodnutí, kdy ve vztahu k tomuto přestupku uvedl podrobnou argumentaci a skutečnosti o shodě videozáznamu pořízeného kamerou ze služebního vozidla s výpovědí policistů (z tohoto záznamu vyplývá, že policejní vozidlo jelo za vozidlem žalobce, kdy sjelo na mostě v Rosicích, na okolních domech vlivem toho, že byla noc, bylo viditelné, že vozidlo neblinká, po nějakém čase bylo na domech viditelné, že služební vozidlo zapnulo maják, kdy na domech je viditelné blikání, v totožnou dobu je tato změna viditelná u ikony-zkratky MAJ (majáky), kdy se nápis OFF změní na ON, v tom okamžiku dojde i ke změně i u ikony-zkratky PST (přední STOP) z OFF na ON, tím je prokázáno, že na vozidle byl rozsvícen nápis STOP na přední straně majáku ve směru jízdy služebního vozidla, tedy pro obviněného viditelné ve zpětném zrcátku jeho vozidla – tento zcela jasný závěr, pochopitelný určitě i pro žalobce, nebyl napaden ani v žalobě žádnou relevantní námitkou a krajský soud není oprávněn vyhledávat za žalobce argumentaci proti těmto jasným závěrům již správního orgánu I. stupně, když takovým postupem by přestal být

neustranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

20. Ve vztahu k poslednímu přestupku ještě předtím, než se krajský soud k námitkám žalobce stručně vyjádří (stručně, protože vzhledem k jejich účelovosti a vzhledem ke zcela jasnému prokázání viny žalobce si více pozornosti nezaslouží), soud uvádí, že i v případě tohoto třetího přestupku (spočívající v protiprávním jednání, kdy nepředložil na výzvu policisty žádné doklady potřebné k řízení motorového vozidla), byl skutkový stav spolehlivě zjištěn, když správní orgány vycházely ze shodné výpovědi všech tří zasahujících policistů. Z těchto výpovědí jednoznačně vyplývá, že i v tomto případě žalobce neadekvátním způsobem reagoval na výzvu policistů s tím, že na soukromém pozemku tito „nemají co dělat“ a že žádné doklady ukazovat nebude, dokonce začal žalobce odcházet do obytné části domu, čili tři policisty žalobce ignoroval. Jako kdyby v tu chvíli nebyl pouze řadový občan České republiky. A nyní již uvádí soud stručně argumentaci k účelovým námitkám žalobce:
21. Skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě (§ 3 správního řádu), jak již soud výše uvedl, žalované rozhodnutí vychází ze stěžejních důkazů, jakými byly tři shodné výpovědi zasahujících policistů a záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle zasahujících policistů. Protože byl skutkový stav věci zjištěn dostatečným způsobem a vina žalobce z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, bylo nadbytečné provádět další důkazy, které žalobce navrhoval, tj. jeho manželky Š. P. a F. T. S těmito návrhy se vypořádal již správní orgán I. stupně, který uvedl, že považuje tyto důkazy za nadbytečné, neboť pokud by byly provedeny, nepřineslo by jejich provedení významnější skutečnosti mající důkazní váhu, a to vzhledem k tomu, že z videozáznamu a z výpovědi policistů vyplývá, že tito navrhovaní svědci nebyli v době spáchání přestupků přítomni jednání žalobce. Manželka žalobce, Š. P., a pan T. nemohli tedy vůbec popsat zásah policistů v případě těchto tří přestupků. Z úředního záznamu na listech č. 2 a č. 3 spisu vyplývá, že v době výzvy k předložení dokladů ani při výzvě k podrobení se orientačnímu a následně lékařskému vyšetření, a tím spíše i v předchozí době, tj. kdy policisté žalobce pronásledovali a pokoušeli se jeho vozidlo zastavit, nebyli přítomni žádní další svědci. Ostatně žalobce ani v žalobě netvrdí, že tomu bylo jinak, tj. že tito svědci v době zásahu policistů se mohli vyjádřit k postupu policistů. Žalobce se tak nepřímou pokouší znevěrohodnit tři shodné výpovědi zasahujících policistů, tj. v žalobě je v podstatě obviňuje ze lži, aniž k tomu předkládá relevantní tvrzení či důkazní návrhy. Žalobce však pomíjí, že zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V případě této skutečnosti o přesunu důkazního břemene se nejedná o žádný subjektivní a nesprávný, či jen „kategorický“ závěr krajského soudu, ale ten vyplývá z již konstantní judikatury NSS a NSS jej dlouhodobě a bez výjimek zastává (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2015, 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č.j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č.j. 1 As 45/2013-37), ostatně již i NSS judikoval, že se jedná o konstantní judikaturu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51). V daném případě podle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit věci, o níž nejsou

důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním, žalobcem nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti, ty, které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 35).

22. Ve vztahu k věrohodnosti svědecké výpovědi policistů soud odkazuje na konstantní soudní judikaturu, podle níž policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114). Pochybnosti o věrohodnosti policistů mohou snižovat jen důkazy svědčící o jejich zaujatosti přímo vůči osobě žalobce, např. se jedná o skutečnosti, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným soudní spor ve své soukromé věci nebo by musela existovat dostatečně silná indicie, která podle NSS by nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů, takovou indicií byla v jednom případě zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou (srov. rozsudky NSS č.j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011 a dále rozsudek NSS č.j. 6 As 22/2013-27). V daném případě však žalobce neuvedl žádnou indicii nebo závažnou skutečnost, která by věrohodnost svědeckých výpovědí policistů výrazně snížila. Naopak sám žalobce neuvedl žádné tvrzení či relevantní návrh na provedení důkazů, které by byly vůbec schopny samy o sobě bez dalšího prokázat opak tvrzení zasahujících policistů (a zpochybnit věrohodně zachycené jednání žalobce z pořízené fotodokumentace, tj. z videozáznamu pořízeného kamerou ve služebním vozidle). Z provedených důkazů vyplývá pohrdavý přístup žalobce ke zmíněnému zákroku policistů, který v podstatě nehledal vhodné místo na zaparkování, jak tvrdí (což ale ani nebyl oprávněn, když byl povinen uposlechnout příkazu policistů k zastavení vozidla IHNED a nebyl oprávněn hodnotit sám, kdy by mohl poslechnout výzvu k zastavení), přičemž jediným jeho cílem bylo uniknout zmíněnému zákroku do nemovitosti, která je v jeho vlastnictví (což se také stalo) a tam si poněkud naivně myslel, že si může „*dělat, co chce*“, jak ostatně sdělil zasahujícím policistům (což z výpovědí policistů vyplývá). Je tedy naprosto účelové a nepochopitelné jeho jednání, kdy v žalobě poté tvrdí, že vlastně byl ke všemu přístupný, že byl ochoten se podrobit dechové zkoušce a lékařskému vyšetření, že vlastně jenom hledal vhodné místo pro zaparkování atd. Takové tvrzení je nevěrohodné, a to právě v kontextu se zmíněným jeho chováním vůči zasahujícím policistům s odůvodněním, že „*si může dělat, co chce*“. Žalobce tedy v podstatě prchal před policisty ne za účelem, aby zastavil na vhodném místě, jak účelově tvrdí, ale jen proto, aby si mohl udělat „co by sám chtěl“, tedy že by mohl podle svého názoru policisty „vyhodit“ ze své nemovitosti, kam se hodlal urychleně a bez potíží a bez zastavení dostat. Námitky žalobce jsou účelové a nemají žádný význam na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Pokud zástupce žalobce uvedl, že po konzultaci zváží, zda bude mít návrhy na doplňování dokazování, tak k takové odpovědi žalobce vyzván nebyl, ale byl vyzván k tomu, aby tyto návrhy sdělil a ne pouze „*zvažoval*“. V tom případě tedy správně vycházel správní orgán I. stupně a žalovaný následně poté z toho, že žádné návrhy na doplňování dokazování při jednání dne 13. 3. 2018 nevznikly. Žádná křivda se žalobci nestala, tedy žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, protože jestliže poté učinil ve věci účelové návrhy na výslechy jeho manželky a pana T., tak mu v tom bráněno nebylo, pouze tyto výslechy provedeny pro nadbytečnost správně nebyly, jak již bylo výše zmíněno. Rovněž účelová a naprosto bezvýznamná je námitka žalobce týkající se jeho omluvy z naléhavých pracovních důvodů z jednání konaného dne 13. 3. 2018. Žalobce

tvrdí, že není pravdou, že se k nim bez řádné omluvy nebo náležitého důvodu nedostavil. Naopak, řádná omluva a náležitý důvod pro omluvu v tomto případě neexistovaly, když za takovou nelze považovat to, že právní zástupce žalobce pouze telefonicky oznámí správnímu orgánu, že se účastník správního řízení z „*naléhavých pracovních důvodů*“ nedostaví. Pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodů zákon nestanoví žádná kritéria a společné je všem důvodům nepřítomnosti jen jejich řádné doložení (důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje) tak, aby odůvodnitelnost byla správním orgánem přezkoumatelná (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009-95). Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky, tj. omluva musí být učiněna neodkladně, musí být uveden důležitý důvod znemožňující účast na jednání a takový tvrzený důvod musí být doložen (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23). V tomto případě se nejednalo o žádnou řádnou a náležitě odůvodněnou omluvu z jednání a v takovém případě se má zato, že žalobce byl seznámen se spisovým materiálem, takže neobstojí námitka, že když žalobce u jednání dne 13. 3. 2018 fyzicky přítomen nebyl, tak že nemohl být seznámen se spisovým materiálem. To je poněkud jednoduchá námitka, která nemůže obstát, protože pokud se přestupce nedostaví k ústnímu jednání bez řádné a náležité omluvy, sám se zbavuje svého práva na veřejné projednání věci a možnosti navrhnout důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem kladeným mu za vinu, v takovém případě dokonce i nadbytečně poskytovat možnost přestupci vyjadřovat se ke shromážděným podkladům a je možné ihned při jednání o věci rozhodnout (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71 a dále i rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65). Pokud žalobce tedy tvrdí, že nebyl u jednání dne 13. 3. 2018 a nebyl tak seznámen se spisovým materiálem, tak u tohoto jednání byl přítomen jeho zmocněnec, který byl náležitě poučen (čl. 50-54 spisu) a ten se účastnil i všech provedených důkazů, zejména výsledku zasahujících policistů. Právě tyto svědecké výpovědi zasahujících policistů byly stěžejním důkazem v dané věci, ze kterých vina žalobce ve vztahu ke všem přestupkům byla jednoznačně prokázána, o průběhu dokazování svědčí protokol z tohoto jednání, přičemž zmocněnec žalobce podepsal obě strany protokolu z tohoto jednání s tím, že nemá žádné námitky proti protokolaci, a že žalobce byl seznámen se spisovým materiálem. Pokud zástupce žalobce tvrdí, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, tak to tvrdil i v odvolání, s čímž se vypořádal žalovaný tak, že správně uvedl tento závěr: *„Formulace Obviněný seznámen se spisovým materiálem je přitom zcela v pořádku, neboť v případě zastoupení zástupce jedná jménem účastníka a z jeho úkonů vznikají účastníkovi přímo práva a povinnosti. Tedy obviněný se prostřednictvím zmocněnce obviněného seznámil se spisem. Odvolací orgán si tyto skutečnosti nepotřebuje ověřovat, neboť zmocněnec obviněného je profesionál, advokát, a jistě by nepodepsal protokol, který nečetl nebo se kterým by nesouhlasil.“* Se závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje a považuje námitky žalobce uvedené v tomto bodu ad 2) za účelové.

23. Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že zástupci žalobce u ústního jednání nebyly přehrávány žádné videozáznamy a nebyly čteny listinné důkazy. O opaku tohoto účelového a nepravdivého tvrzení svědčí list. č. 57 správního spisu, kde je v protokolu o ústním jednání konaném dne 13. 3. 2018 uvedeno, že byly „*čteny listinné důkazy a shlédnuty videozáznamy z nosiče CD, obsažené ve spise na čísle listu 1 až 55*“. Zástupce žalobce podepsal obě strany tohoto protokolu včetně věty v ní obsažené, svědčící o tom, že nemá žádné námitky proti protokolaci. Navíc uvedenou námitku jen tvrdí, aniž by předložil relevantní důkaz,

kterým by výše uvedené skutečnosti věrohodně zpochybnil a vyvrátil je. K tomu soud uvádí následující závěr:

Protokol o jednání se vyhotovuje dle § 18 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen „spr.ř.“). Protokol o ústním jednání je veřejnou listinou. Legální definici veřejné listiny podává § 53 odst. 3 spr. ř., podle něhož „[l]istiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními právními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“

Protokol o jednání před správním orgánem naplňuje výše uvedenou definici veřejné listiny. Protokolem správní orgán osvědčuje průběh procesního úkonu. Náležitosti protokolu správního orgánu stanoví § 18 spr. ř.; jsou jimi, mimo jiné, i podpis úřední osoby, popř. osoby, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všech osob, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Dle odst. 3 téhož ustanovení se odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu v protokolu zaznamenávají. Z této věty lze usuzovat, že chybějící podpis osoby, která se na jednání zúčastnila a odmítla protokol podepsat, je zákonem předvídaná situace. Nejedná se o nezbytnou náležitost protokolu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 12/2015-30).

Jelikož je protokol veřejnou listinou, v souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, není-li dokázán opak. Presumovaná pravdivost obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu, tj. např. kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky nebo jak na ně bylo odpovězeno. Neosvědčuje však pravdivost samotných tvrzení, které při jednání zúčastněné osoby uvedou.

Účastník řízení není zbaven obrany proti veřejné listině. Musí ovšem tvrdit, že její obsah není správný. Zároveň o svém tvrzení nese důkazní břemeno. Je na něm a v jeho zájmu, aby dokázal opak (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012). V dané věci žalobce jen tvrdil, ale nic „nedokazoval“.

24. Krajský soud nevidí důvod, proč by měl přehrávat ony „videozáznamy z nosiče CD“ za účelem potvrzení názoru žalobce, že se mu nedostalo „řádných výzev podrobení se orientační dechové zkoušce či lékařskému vyšetření“, opak tohoto názoru žalovaného vyplývá ze zcela jasných svědeckých výpovědí všech zasahujících policistů, žalobci se nepodařilo znevěrohodnit tyto výpovědi (argumentace soudu viz výše k otázce věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů). Rovněž „konfrontace“ výpovědí svědků – zasahujících policistů s dosavadním obsahem spisu, který „provedl“ žalobce v žalobě (bod 3, písm. a – e) je naprosto účelová. Předně je třeba uvést, že pokud žalobce zpochybňuje význam záznamu, který pořizovala policistka H. na svůj soukromý mobil poté, co nebyla funkční kamera na její uniformě, tak tento záznam nebyl podkladem žalovaného rozhodnutí. Pokud se žalobce podivuje nad tím, že „tento záznam se však nikde v důkazních materiálech správního spisu neobjevuje, a já ta mohu pouze spekulovat o důvodech takové absence“, tak se zřejmě žalobce neseznámil dostatečně s žalovaným rozhodnutím, kdy na straně 11 žalovaného rozhodnutí žalovaný zdůvodňuje, proč k záznamu pořízenému na soukromý mobil telefonu policistky vůbec nebylo přihlédnuto. Krajský soud odkazuje na tuto část žalovaného rozhodnutí a považuje za nadbytečné „vysvětlovat“ žalobci obsah

tohoto jasného závěru žalovaného s tím, že žalobce se snaží pouze „zatemnit“ skutečnost, že v daném případě stěžejním důkazem byly zcela shodné a věrohodné svědecké výpovědi zasahujících policistů, které samy o sobě bez dalšího postačovaly k závěru o vině žalobce ve všech třech případech zmíněných přestupků. Jestliže žalovaný nezaložil důkaz o vině žalobce na tomto záznamu, tak nebylo nutné zabývat se tvrzením žalobce, že „z žádného z těchto záznamů není průkazné, že by se mi dostalo řádné výzvy k podrobení se orientační a dechové zkoušce či podrobení se lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu“. Naopak z výše zmíněného chování žalobce lze vyvodit, že se mu takového poučení dostalo, v neposlední řadě to vyplývá i ze svědeckých výpovědí, že žalobce se těmto výzvám odmítl podrobit, když výslovně uvedl, že „si může dělat, co chce“, když vstupoval do svého domu. Pokud žalobce tvrdí, že „nebyl podán jediný objektivní důkaz o tom, že jsem byl zákonem předvídaným způsobem vyzván k tomu výše uvedenému“, tak se jedná o tvrzení účelové, obstrukčního charakteru, když zcela pomíjí nosné důvodu žalovaného rozhodnutí, založené na zcela jasných důkazech, jejichž věrohodnost se žalobci nepodařilo zpochybnit. Je zcela nadbytečné se zabývat tvrzením žalobce, zda bylo či nebylo přípustné pořizovat obrazový či zvukový záznam soukromým mobilem, na tomto záznamu vůbec žalované rozhodnutí, resp. závěr o vině žalobce, založeno nebylo. Námitku o časovém nesouladu pořízení úředního záznamu ze dne 6. 10. 2017 a poučení žalobce uvedl žalobce i v odvolání, proto bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný. K tomu žalovaný uvedl následující závěr:

„K časovému nesouladu, kdy poučení obviněného je datováno dnem 7. 10. 2017 odvolací orgán uvádí, že obviněný se jednání dopustil v noční hodině, těsně před půlnocí, přičemž dle úředního záznamu byly úkony ukončeny dne 6. 10. 2017 ve 23:55 hodin (viz list č. 3 spisu). Není tedy možné, že by obviněný byl poučen až dne 7. 10. 2017 a odmítl toto poučení podepsat, jedná se o zjevnou chybu v psaní. Což ostatně policisté uvedli i u ústního jednání, kdy zdůraznili, že se jednalo o přelom dne z 6. na 7. 10. 2017. Odvolací orgán ještě doplňuje, že obviněný si jakožto řidič a absolvent zkoušky v autoškolě musí být i bez poučení vědom, jakým následkům bude čelit, nepodrobí-li se výzvě na vyšetření přítomnosti alkoholu. A zejm., že se tímto jednáním dopouští přestupku. Platí přitom obecná zásada „neznalost zákona neomlouvá“. Vzhledem k tomu, že policisté obviněného ztotožnili lustrací, ukázalo se jim i číslo občanského průkazu – tolik k námitce zmocněnce obviněného, jak mohli policisté k tomuto údaji dospět.“

25. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje, přičemž navíc žalobce pouze opakoval tuto námitku a neuvedl žádnou argumentaci proti zmíněnému závěru žalovaného. Krajský soud není povinen vyhledávat za žalobce argumentaci proti tomuto závěru s tím, že se i podle názoru krajského soudu jednalo o zjevnou chybu v psaní, což ostatně vyplývá i ze svědeckých výpovědí zmíněných zasahujících policistů, kdy tito zdůraznili, že se jednalo o přelom ze dne 6. 10. 2017 na 7. 10. 2017. Další žalobní bod (ad 4) nemůže mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a nemůže zbavit viny žalobce v případě spáchaných zmíněných tří přestupků. S námitkou, že žalobce byl spoután až do 23:55 hod. v souvislosti s jeho zajištěním, jak uvedl již v odvolání, se žalovaný s touto námitkou vypořádal na straně 11 žalovaného rozhodnutí s tím, že v tomto přestupkovém řízení se nepřezkoumává postup policistů při jejich zásahu, ale zákonnost žalovaného rozhodnutí, jehož předmětem nebylo „naprosto neodůvodněné použití donucovacího prostředku – přiložení pout“. Žalobce neustále, v nadsázce řečeno, „omílá“ v žalobě, že byl ochoten se podrobit výzvě policistů, naproti tomu tři svědecké výpovědi zasahujících policistů, a to

naprosto věrohodné, svědčí o opaku. Krajský soud nevidí jediný důvod, proč by měl považovat tyto výpovědi za nevěrohodné, v takovém případě by se muselo jednat o lživé výpovědi těchto policistů. Vzhledem k okolnostem daného případu nevznikla jediná sebemenší pochybnost, proč by měl soud považovat tyto výpovědi za nevěrohodné (srov. argumentace soudu viz výše ve vztahu k věrohodnosti výpovědí policistů). Byl to naopak sám žalobce, kdo se choval neadekvátně, odmítal se podrobit zákroku, když tvrdil, že si „*může dělat, co chce*“, tedy tomu nasvědčuje i následný postup policistů. Pokud žalobce v žalobě uvedl, že „*rozhodně trvám na tom, že jsem byl ochoten zakročujícím policistům své doklady předložit a také je ostatně následně k dispozici měli a rozhodně bych byl ochoten podrobit se výzvam na orientační dechovou zkoušku či odběr biologického materiálu, pokud by takové výzvy byly řádně učiněny*“, tak je otázkou, proč tak žalobce jednoduše neučinil. V rozporu s tímto tvrzením je však jeho následné chování, kdy uvedl, že si „*může dělat, co chce*“, jak vyplývá ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, tedy z tohoto jeho přístupu je patrné, že takovou ochotou rozhodně neoplýval a naopak, že tyto výzvy odmítl. Pokud tvrdí, že takové výzvy „*nebyly řádně učiněny*“, tak neuvedl, co tedy policisté po něm vlastně chtěli, například zda si jen nemyslel, že jej pouze s blikajícím majákem a rozsvíceným nápisem STOP nedoprovázeli do jeho domu za účelem výkonu jeho vlastnického práva k jeho domu. Pokud tvrdí, že zakročujícím policistům je těžké předkládat potřebnou míru věrohodnosti, tak žalobce neuvedl jediný argument, proč by výpovědi policistů byly nevěrohodné, např. že žalobce byl nějak šikanován a z jakých důvodů. Vysvětlení jeho chování je zcela jiné a v souvislosti s jeho výpovědí logické, tedy že chtěl vozidlům Policie České republiky uniknout až ke svému domu, kde mohl začít tvrdit, že „*může dělat, co chce*“, a v tomto případě bylo v kontextu s tímto jeho chováním zcela evidentní, že zasahující policisté jej zřejmě k něčemu asi museli vyzvat. K čemu, tak tuto skutečnost všichni tři potvrdili. Pokud žalobce tvrdí, že tomu tak nebylo, tak neexistující skutečnost, která naopak je potvrzena jiným jasným důkazem, nelze prokazovat. Ostatně v přestupkovém řízení je nutno prokazovat vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS 1050/15). Rovněž další „*fakta*“, která „*nad rámec výše namítaného*“ uvedl žalobce v bodu 5), nemohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce „*pro celou dobu s prominutím dřepěl spoután v policejní čekárně*“, tak to je jen důsledek jeho vlastního chování a skutečnost, zda oznámení o přestupku podepsal či nepodepsal, či odmítl podepsat, nemá vůbec vliv na to, že se zmíněných přestupků dopustil. I kdyby uvedené oznámení nepodepsal, tak by to nemělo vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí a rovněž nemohlo mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí to, zda žalobce skutečně odmítl či neodmítl podepsat toto oznámení. Podstatné jsou výše zmíněné stěžejní důkazy, ze kterých vina žalobce vyplynula. Odvážné je již tvrzení žalobce uvedené v bodu 8) a to: „*V právním státě a občanské demokracii, která byla v roce 1989 konečně vydobyta, budu jako občan vždy důsledně bojovat proti jakýmkoliv náznakům policejní zvržlosti, příkoří a nespravedlnosti a důkazem toho je i tato má žaloba. Ano, dne 6. 10. 2017 jsem byl velmi unaven poté, co jsem čistil ucpaná WC a tudíž havarijní a hygienicky nevyhovující stav v rockovém klubu Žlutý pes v Pardubicích, poté jsem si dal jedno desetistupňové pivo a poté v poklidu odejel zpět ke své rodině.*“ Pokud byl žalobce velmi unaven poté, co čistil ucpaná WC, tak ani tato skutečnost, pokud by byla pravdivá, nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za spáchání zmíněných přestupků. Pokud ano, tak by musela platná právní úprava takový případ zohlednit, čili jestliže někdo čistí ucpané WC a poté vypije 10° pivo, tak by Policie České

republiky neměla ani právo jej zastavit, nemohla by jej ani vyzvat k tomu, aby se podrobil zmíněným zákrokům. Vydobytí občanské demokracie v roce 1989, o němž se žalobce zmiňuje v žalobě, neznamená, že jakékoliv soukromé vlastnictví k nemovitosti automaticky bude opravňovat běžného občana České republiky k tomu, aby nerespektoval zákonných výzev Policie České republiky v souvislosti s výkonem její pravomoci. Rovnost tvořící spravedlnost je totiž třeba spatřovat i ve stejnosti rozhodování: „*Treat like cases alike and different cases differently*“ (Hart, H.L.A., *The Concept of Law*, s.155).

26. Krajský soud rovněž neprovedl navrhované důkazy, jelikož je považoval za nadbytečné, skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování. Rovněž nebyl důvodný návrh žalobce na upuštění od uloženého trestu, vina žalobce byla jednoznačně prokázána a snad bude pro žalobce dostatečným poučením, že nerespektování výzev Policie České republiky může mít i pro něj nějaké negativní následky. V dané věci byl trest uložen ve zjevně přiměřené výši, proto nebyly důvody pro postup podle § 78 odst. 2 s.ř.s..
27. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. července 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje